

To ráno se Žluťas probudil, ještě než vyšlo slunce. Ve vzduchu viselo dobrodružství.

A tak se vydal k pláži prozkoumat situaci. Silný vítr vytvářel na hladině moře zpěněné hřebeny vln. Žluťas pohlédl směrem k ústí jeskyně nad pláží a zpozoroval, že se tam cosi blýská.



Co se to tam tolik třpytí? Musel to vypátrat.

Jakmile k jeskyni konečně doletěl, ukázalo se, že tím zářivým předmětem je prázdná plechovka.

Dosedl na písek, který pokrýval dno jeskyně. Takže z toho nakonec žádné dobrodružství nekouká, uvědomil si zklamaně.

Náhle se pod ním něco pohnulo. Leknutím vyskočil. Že by se v písku klikatil had?

Kdepak! To nebyl had v písku, ale svitek tenké zažloutlé kůže. Až když ho rozprostřel, došlo mu, že objevil plánek.



Ten zobrazoval Kvikland. Žluťas na něm rozeznal laguny, zátoky, hory a řeky, které znal osobně. Vlevo dole někdo nakreslil truhlu s pokladem a od ní šipku ke křížku, který označoval místo u bažinatého ramene Slaninové řeky. Pokladnici střežilo nelítostně vyhlížející zelené prase s páskou přes oko a černým kloboukem ozdobeným lebkou se zkříženými hnáty. „To je přece mapa prasečího pirátského pokladu!“ zkoprněl Žluťas. Tímhle objevem se rozhodně musí pochlubit ostatním Reptákům. Copak na to asi řekne Rudohněv?

Žluťas sestupoval po skále a vtom zahlédl na pláži Modrasy.
„Hele, co jsem našel!“ křičel na ně z dálky a uháněl k nim.
Budníček, bukáček a buňňáček se plánkem nadchli a hned se kolem Žluťase rojili.
„Vydám se po pirátském pokladu pátrat,“ chvástal se Žluťas.
„Bezva nápad!“ zaradoval se budníček.
„Půjdem s tebou!“ zajásal bukáček.
„Jo, to by šlo. Teda jestli smíme,“ dovolil se buňňáček.
Žluťas už už chtěl souhlasit, ale najednou se před nimi zjevil Rudohněv.



„Vy, Modrasové, nikam nepůjdete,“ překazil jim radost. „Dobře víte, že máte jít sbírat ovoce. Docházejí nám zásoby.“

„Myslel jsem si to samé,“ prohodil Žluťas. „Pak bych vás musel zase vytahovat z bryndy.“

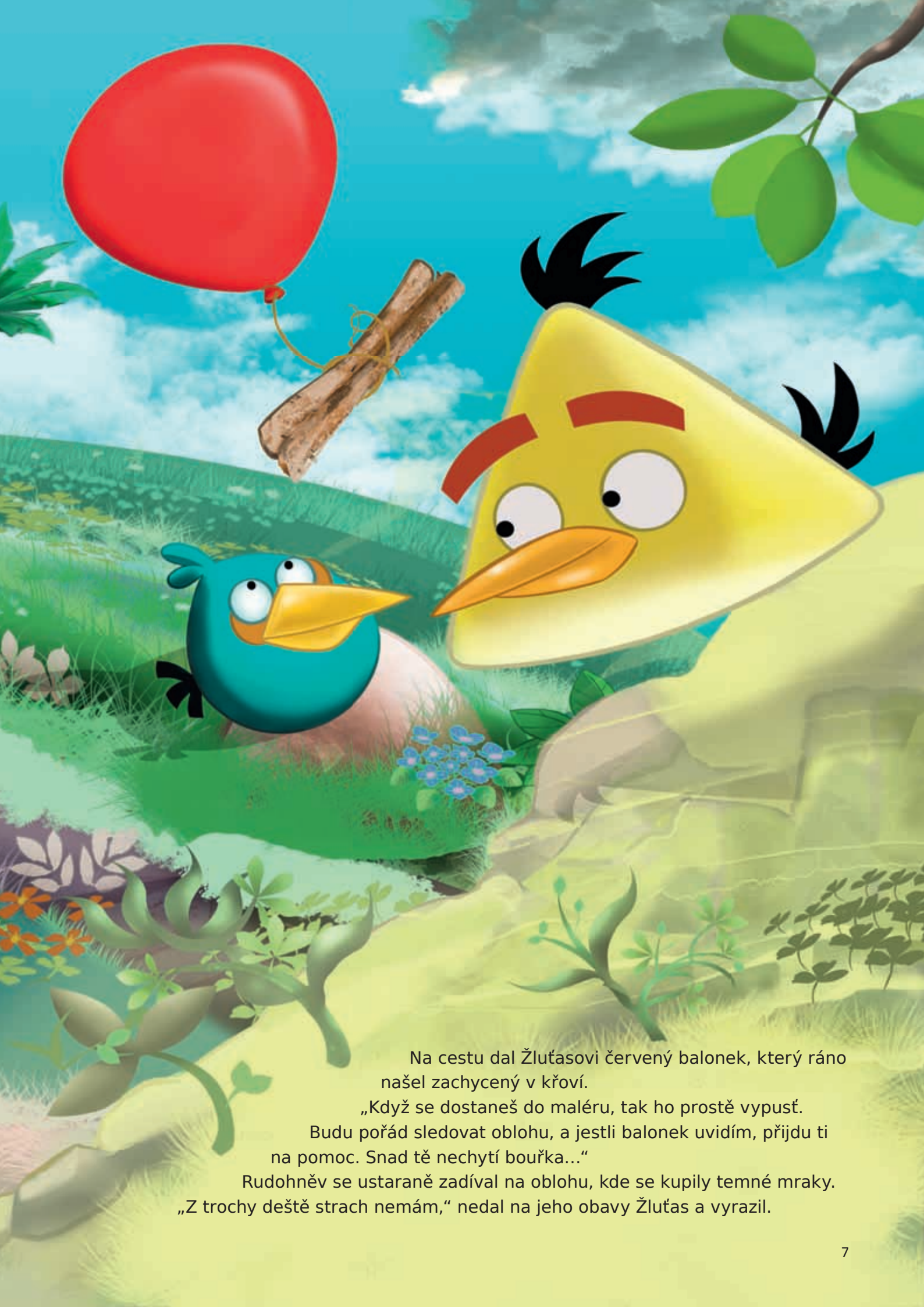
Modrasové neskrývali zklamání, ale drželi zobák.

Žluťas byl šťastný. Chtěl poklad najít na vlastní pěst – anebo s Rudohněvem.

„Pustíš se do toho se mnou?“ zeptal se kamaráda.

Rudās zavrtěl hlavou.

„Rád bych, ale mám moc práce se zabezpečením hnízda. Prasata by mohla zaútočit každou chvíli.“



Na cestu dal Žluťasovi červený balonek, který ráno našel zachycený v křoví.

„Když se dostaneš do maléru, tak ho prostě vypuště.“

Budu pořád sledovat oblohu, a jestli balonek uvidím, přijdu ti na pomoc. Snad tě nechytí bouřka...“

Rudohněv se ustaraně zadíval na oblohu, kde se kupily temné mraky.

„Z trochy deště strach nemám,“ nedal na jeho obavy Žluťas a vyrazil.



Sotva se roj Bububu ocitl o samotě, budníček nadhodil: „Nemáme v plánu nějaká dobrodružství?“

„Ruďas nic nechápe,“ brblal dotčeně bukáček.

„Vždyť už nejsme žádná písklata,“ postěžoval si buňňáček.

„Hele, vystopujem Žluťase a budem ho následovat,“ navrhl budníček.

Zanedlouho Modrasové zahlédli, jak nad horským úbočím stoupá Žluťasův červený balonek a pohupuje se ve větru.

Žluťas mezitím přeletěl nad Kobaltovými plošinami, zastavil se a prohlížel si mapku. Před sebou měl Záhadný most. Na něm stály dvě prasečí strážní věže a na protější straně velká tvrz na obranu Chrochtic.

„Jestli chci najít poklad, musím se dostat na druhou stranu,“ uvažoval Žluťas.



Vypadalo to, jako by čuňata na stráži chrápala. Žluťas se pomalinku přesouval po chatrném mostě. Musel dávat pozor na každý krok. Pokaždé když některé prkno zavržalo, vzhlédl nervózně k bližší věži. Kromě toho musel být opatrný, aby nepropadl jednou z děr do vodopádu, který burácel dole.

Neměl nejmenší tušení, že se mu Modrasové vydali na pomoc. Nelenili, proklouzli do základny strážní věže, vyšplhali nahoru a spícím strážným zacpali uši mechem. Stejný fígl zopakovali v druhé věži. Když Žluťas postupoval po mostě, roj Bububu již zacpával uši oběma strážím v pevnosti.

